TRABALLADORAS

secretaría da muller - cxtg

Foto da portada:
ENRIQUE SARAVIA
Mulleres carregando (1925)
Arq. Museo de Pontevedra

TRABALLADORAS

delmi álvarez - xela arias - rosalía de castro
julio f. de los ríos - pedro ferrer - chus garcía - josé gil
xulio gil - josep gol - mª. do carme krukenberg
xurxo lobato - llanos - maría mariño - josé pardo reguera
joaquín pintos - raquel - sebastião salgado
enrique saravia - manuel sendón - josé suárez
anna turbau - otto wunderlich

CXTG
SECRETARÍA DA MULLER

CONCELLO DE VIGO
CONCELLALÍA DE CULTURA

Imaxe de muller enteira, de suxeito activo, sarpo de tensións co que se reescriben, xa, os conflictos.

IMAXE CERTA DE MULLER

A foto, como toda lenguaxe, tén ausencias. Pero cando é o Poder quen decide afastar aquelo ou aqueloutro da expresión en imaxes, entón a ausencia manca. E o Poder, para a foto, sono os Medios de Comunicación. E nos Medios, a foto vai estando máis presente na medida que se fai máis rutinaria e insignificante. E a foto, nos Medios, vai perfilando a nosa actitude óptica a partires do clixé 'violencia-espectáculo-velocidade de lectura' para imaxes sempre idénticas a sí sometidas ao formulario dos efectos-TV.

A foto, como toda lenguaxe, conforma o noso imaxinario colectivo, e no noso imaxinario negóusenos a presencia da muller, convertiuse á muller traballadora en inexistente. Só por iso, a mostra que temos agora para nós consegue modificar o mundo que vemos a traveso da creba dun dos estereotipos máis tenazmente repetidos, o que nos di que a muller é paisaxe familiar nutricial ou un xeito de adubío, de *decor*.

Quizáves porque a realidade é máis real após sere fotografiada é polo que a prensa arreda á muller, como traballadora, e construe a ponto, envolvemento feliz para a función pública do varón. Muller á marxe da definición das sociedades na historia; muller opacada da súa materialidade; muller spectrum; muller sen desexo.

Por muito tempo, no devalo práctico da foto, a foto foi rexistro de realidade esterior. E non podía rexistrar á muller porque o espacio de muller decidírase invisibel, submerso, reproductor, fóra da explotación contabel, eximida de se bater na rua. Porén sobre do vidro tratado con colleidon quedan algúns retratos de muller, peza privativa, porque só a burguesa, no dazanove, accedía ao dereito persoal do recordo fotográfico de sí. Despois, a muller foi procurada pola cámara positivista que todo o quere notificar

como obxecto de observación, como documento do seu entorno e do tempo seu.

Para nós, após a guerra, a muller aparece fuxidía, como suxeito colectivo vencido, pano de fundo, nas despedidas do peirao, e na máis singular das reportaxes galegas en imaxes ata o conflicto de As Encrobas, na reportaxe 'Emigración' de Manuel Ferrol.

E agora que xa non é verdade a foto de clasificación por oficios ou por ceremoniais, coa que se nos devorou como intrahistoria, nen queremos a reducción do real a fotoglamour, a ese encanto da muller tapa-buratos ou da muller-burato, con que nos agasalla calqueira magazin, afora a muller decide amplar o seu territorio de representación, decide ir cara esa temática que amola porque non satisfaz a imaxe que se quere dela, decide se exibir a pelo e ser imaxe de explotación.

Imaxe fixa, imaxe que se nos fixa como sistema de dados e tamén de afectos, imaxe de muller enteira, de suxeito activo, corpo de tensións co que se reescriben, xa, os conflictos.

Imaxe primeira das traballadoras da conserva en Rianxo, que fotografou Piñón no 78; imaxe que non puidemos conseguir das traballadoras do textil en Boiro; imaxe da escombreira nas minas de Carburos, en Cee, imaxe que informa os meus anos de prensa a fin dos setenta e que agora recupero ao contemplar, nesta mostra da CXTG, imaxe certa de muller.

Margarita Ledo Andión.